

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 123/2013
07.11.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.В., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 980/13 од 02.10.2013. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2222/13 од 29.05.2013. године, у седници већа одржаној 07.11.2013. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 980/13 од 02.10.2013. године, као основан и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2222/13 од 29.05.2013. године, повређен кривични закон – члан 439. тачка 1. ЗКП у вези члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, у корист окр. С.В.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 193/11 од 22.02.2013 .године окр.С.В. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Краљеву и бранилаца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 2222/13 од 29.05.2013. године, уважавањем жалби бранилаца, преиначио првостепену пресуду и окр. С.В. ослободио од оптужбе за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, док је жалбу јавног тужиоца одбио као неосновану.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2222/13 од 29.05.2013. године, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту

законитости Ктз 980/13 од 02.10.2013. године, због повреде кривичног закона – члан 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је наведеном пресудом повређен закон у корист окривљеног С.В.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио окривљеном и браниоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца, окр. С.В. и браниоца, адв. Д.С., на којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Другостепени суд је окр. С.В. ослободио од оптужбе за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3 у вези става 1. КЗ, налазећи да кривично дело за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, није кривично дело.

Према ставу другостепеног суда, радње окривљеног нису угрозиле телесни интегритет оштећеног, а осим тога, реч је о једној и једнократној радњи која није била подобна да доведе до угрожавања телесног интегритета оштећеног као последице, односно радње које је предузео окривљени нису биле подобне да нанесу било какве повреде и тиме наруше телесни интегритет оштећеног. Такође, по оцени другостепеног суда, радње окривљеног, које, дакле, немају карактер тешког насиља, могле би да представљају радње извршења кривичног дела увреде из члана 170. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, овакав став Апелационог суда у Крагујевцу је неприхватљив из следећих разлога:

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ ради се о такозваној последичној радњи извршења која садржајно може бити различита али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ – примене насиља, претње да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање.

Радња извршења предметног кривичног дела која је, дакле, дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, те се, у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута. Стога је, супротно ставу другостепеног суда, за постојање дела без значаја што се у конкретном случају ради о једнократним радњама.

Осим тога, окривљени је критичном приликом, предузимањем радњи описаних у диспозитиву оптужног акта и првостепене пресуде (ухватио оштећеног за уво, вукао за руку и тако га извукао из учионице, вукао га по степеништу, ухватио га у пределу врата руком савијеном у лакту ...) несумњиво угрозио

спокојство и телесни интегритет оштећеног, свог малолетног сина, што је довољно за постојање предметног кривичног дела. При томе је без значаја то што поступци окривљеног објективно нису могли довести до телесних повреда оштећеног, како то погрешно закључује другостепени суд када наношење телесних повреда уводи као услов за постојање дела.

Према томе, окр. С.В. је описаним радњама извршеним у једном догађају, дана 24.02.2010. године, угрожавао спокојство и телесни интегритет свог малолетног сина као члана породице и тиме остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ. Стога је другостепени суд, преиначењем првостепене пресуде и ослобађањем окривљеног од оптужбе за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ повредио кривични закон у питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, на шта се основано указује у поднетом захтеву.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је усвојио захтев за заштиту законитости као основан и, у смислу одредбе члана 493. ЗКП, утврдио да је пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2222/13 од 29.05.2013. године повређен закон у корист окр. С.В., не дирајући у правноснажност те пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**